

Postni čas z blaženim Álvaro

V tem besedilu blaženi Álvaro govori o duhu mrtvičenja in pokore ob začetku postnega časa.

27. Feb. 2020

(Besedilo z dne 2. februarja 1985)

Kmalu se bo začel post, čas, ki ga Cerkev posveča očiščevanju in pokori, s čimer se spominja štiridesetih dni molitve in posta, s katerimi se je Jezus Kristus pripravljaj na svoje javno delovanje.

Hotel je, da bi mi vsi — in ljudje, ki se približajo toplini naše poti — v teh tednih zvesto sledili evangelijskemu duhu in se *zares* odločili, da bomo sledili Gospodovim priporočilom, ki jih liturgija povzema pri maši na pepelnično sredo[1] in ki nas vabijo, naj okrepimo svoj post, molitev in dobra dela — tri najodličnejše spokorniške prakse — s pravilnim namenom in z veseljem, tako da prosimo Boga: *v boju z vsem hudim v nas nam pomagaj, da bomo vztrajali v premagovanju*[2].

Post je nujen klic, naj bomo čuječi pred zvijačami hudega duha, tako da poprimemo za orožje molitve in pokore. Z besedami našega Očeta sem vas velikokrat spomnil, da »hudič nikoli ne gre na počitnice«, da nikoli ne odneha v svojem prizadevanju, da bi duše oddaljil od Boga. Videli boste, koliko uspeha požanje: na tisoče ljudi obvladuje nepotešljivo hrepenenje po

stranpoteh in pozabljajo, da imajo pred seboj večni cilj. Val hedonizma — neobrzdanega iskanja kakršnega koli užitka — se širi po vsem svetu, med revnimi in bogatimi, moškimi in ženskami, med mladimi, starimi in celo med otroci. Mi moramo s pomočjo božje milosti svojim kolegom, prijateljem in sorodnikom dajati odločno in velikodušno pričevanje stanovitnosti in zmernosti, samopremagovanja in skromnosti v uporabi zemeljskih dobrin ter zmernosti pri hrani in pijači. V igri je pristnost naše poklicanosti in resničnost našega služenja Cerkvi, kajti če človek dovoli, da ga premamijo čari gmotnih reči, izgubi apostolsko učinkovitost v tej bitki za božjo slavo in odrešenje duš, v kateri se bojujemo (...).

Skupni imenovalec [obletnic v zgodovini Opus Dei] je duh molitve in pokore našega ljubljene Očeta.

Sveti Duh ga je — v prvih letih in vedno — spodbujal k junaškim spokorniškim dejanjem, ker je moral biti temelj te božje zgradbe, ki mora obstati skozi stoletja. Ko je govoril o širjenju Dela, je ničkolikokrat potrdil, da se je povsod razširjalo z božjim tempom, z molitvijo in mrtvičenjem, njegovim in mnogih drugih ljudi! Pravil je tudi, da je v tem božjem tempu tekel tudi njegov bič ... in — to dodajam jaz — junaška zmernost našega ustanovitelja, ki se je znal neopisljivo mrtvičiti pri hrani, pijači in počitku, vedno z nasmehom, da bi bil primerno orodje v božjih rokah in bi tako gradil Opus Dei na zemlji.

Tudi sedaj velja enaka zapoved, moje hčere in sinovi. Tudi sedaj so mrtvičenje, pokora in zmerno življenje potrebni, da bi se Delo razvijalo z božjim tempom. Na nas je — na tebi in meni —, da sledimo korakom našega Očeta na najprimernejši način glede na naše

osebne okoliščine. (...) Želim, da konkretno premišlujete, kako živite priporočila glede zmernosti, ki vam jih dajem že kar nekaj časa, da bi vam pomagal rahločutno živeti to krepost. Otroci, ne imejte jih za nekaj negativnega. Nasprotno, nanje glejte kot na naravnost, ki olajša težo naše duše, če jo živimo velikodušno in veselo, in ki dušo naredijo bolj zmožno dvigniti se v višave notranjega življenja in apostolata, *»kakor tiste veličastne ptice, za katere je videti, da med letom gledajo naravnost v sonce«*.

Izprašaj se pogumno in iskreno: ali gojim zmernost v vsakem trenutku svojega življenja? Ali takrat, ko hodim po ulicah ali berem časopis, mrtvičim svoj pogled naravno, brez čudaštva, toda resnično? Se borim proti težnji po lagodnosti? Se izogibam temu, da bi si ustvarjal potrebe? Ali znam primešati »med sestavine hrane tudi “izvrstno

začimbo" mrtvičenja«[3] in se prostovoljno mrtvičim pri pijači? Ali pa pustim, da me vodi izgovor, da bi takšno ravnanje zbujalo pozornost v mojem okolju, v krogu prijateljev, v družbenih odnosih? (...)

Prav tako ne izgubite izpred oči, da zgled treznega življenja pomeni *bonus odor Christi*[4] [dobro Kristusovo dišavo], ki privlači druge duše. Veliko ljudi, mladih in manj mladih, je naveličanih živeti lahkomiselno, mehkužno življenje, brez človeške in nadnaravne pomembnosti. Pričevanje našega izročenege življenja, vzdušje naših centrov, naših domov —vzdušje vesele skromnosti, zahtevnosti in obenem razumevanja, brez popuščanja *malomarnosti*, je kakor magnet, ki privlači tiste najbolj plemenite, najbolj iskrene ljudi, tiste, ki si najbolj želijo velikih reči. In to so ljudje, ki jih Gospod hoče potrebovati, da bi prišel do človeških

množic — kajti zanimajo nas vse duše — z našim delovanjem, ki je podobno delovanju kvasa.

[1] Prim. Rimski misal, Pepelnična sredo (evangelij: *Mt* 6,1-6. 16-18).

[2] Rimski misal, Pepelnična sredo (Glavna mašna prošnja).

[3] Sveti Jožefmarija, *Kovačnica (Forja)*, št. 783.

[4] *2 Kor* 2, 15.
